

מסורת הש"ס

[illegible]

תורה אור השלם

1. בבית אחד ואכל לא
תוציא מן הבית מן
הקשר חרצה ועצם לא
תשברו בו: שמוח יכ
מו
2. ואכלו את הקשר
בלילה הוא צלי אש
ומצות על מדרים
ואכלה: שמוח יכ
ח
3. לא ישאירו ממנו עד
בקר ועצם לא ישברו בו
בכבל הקה הפסה יעשו
אות: במדרס יכ
יב

הגהות הב"ח

(א) נבחרה ויש עליו כוונת
בשכר נמקום אחר אין זו:
(ב) תוב' ד"ה כשהוא וכו'
דלרצא שפרס לעיל. נ"כ
פ"י האי סוגיא ק"ל האי
שטעמא משום הפסד קדשים
לכאכל לא כרצא דקאמר
לרצא אכלי נורא אלא ק"ל
לחילוק ודאי הפסד הקשים:

גליון הש"ס

דש"י ד"ה הרי זה בלית
כדאמר פב"ט. עין לקמן
דף זה ע"א נרש"י ד"ה לא
תולא: תוס' ד"ה בשום
חשדי כהונה י"ל דאם
לרשעים. עין פנהדקן מה
ע"א פד"ס משמשין:

דבינו תנאל

ומספר ריש לקיש הכי
לקוהו, אחד עצם שיש
במקום אחד עומד במקום
שואין עליו ביות כשר
במקורו יש בו כות שיש
במקום, יש בו מוס
במקום עצם, והנחתו הכי
עצם לא חשברו בו אחד
עצם שיש בו מוח במקום
שכירה, ואחד עצם שאין
בו מוח (במקום שברדן)
ומה אמר מקים ואולי לא
הבשר וגו'. ואפיקא ריש
[אומר] אחד עצם שיש
בו מוח אחד עצם שאין
בו מוח מיות [ומה] מחבנין
תובל לריש לקיש אבר
שיצא מקצתו, יש חזק
ורחלים תנפל חזק
נכבשו ענין עצם לעצם
ומספרים בין הבשר שאין
במקום, ואחד הבשר בשר
שלא יצא וקולן, כלומר
מפריש הבשר שאין שם
מפשיטין לו העצם
יש שבעה לפרט וחותק.
במקום אפיקא ריש לקיש
ומפשיטין לו העצם

למה הכי קאמר דו? לעולם אפילע נמקום שצירה בעינין ואחר
בעצם שאין עליו כח נשר דקאמר הכי קאמר אין עליו נשר
מחמתבדח ויש נבדח מזה מבפנים ובמקום שצירה ואשמינין דלפילע
מזה אפילע היא: ופסינא. בניחומא דאסור לשכר עס שפדח

לא רכי קאמר "אחר
בשר מבחין ואחד עצ
מבחין ויש עליו כוזה
שביה" והתניא יועצ
עצם שיש בו מוח וא
וכה אני מקיים ואת
הזה בבשר שעל גבי
בבשר שבתוך העצם
לא תשברו בו בעצם
בעצם שיש בו מוח ש
שהרי יבא עשה וירד
יועצ לא ישברו בו
שהרי כבר נאמר כי
אותו הו אומר אחר
עצם שאין בו מוח מיה
חותך עד מקום שמי
שמינע לפרק והותך
עליו כוזה בשר במק
אחר אין בו משום
דקולף עד שמינע לפ
פירתא ותבבירה אבי
אמר בקולית יתנו
(והטמא) מטמאין את

[illegible]

בחדרי וקא מטמא
דליה ביה כזית וזא
ביה כביצה ת"ש המזח
לחבורה אע"פ שהוא
לאו יטהור ואסור די
כיוצא חוץ למחיצתו
קתני טהור אלמא לא
טהור ומותר דיוצא
כיוצא חוץ למחיצתו ד
תני סיפא האוכלו הרי
דאמר כביצה דאית
כביצה אלא למאן ד
למימר אלא יביוצא
דלא גזרו רבנן טומא
ביה אלא כי קמביע

ויותר כביצה מצי לתרוצי דגוזר טומאה נמי אינא ואי דקמ
תעשה מכלל דאיכא כזית: וריון פו. שיש רבים ומזרזים לו זה את

החבר, על המהבקר שיצא ההחלטת עמו, ושאר הבשר שהפחיתו של במקום כשר
ממנו אמרו ההשנה שערך קליפה עד הזקק הוא שישבר העצם של במקום כשר.
למען לא ישאר באותו מקום כשר שישבר העצם. ומשני אביי הישנין שישום קעו. כלומר,
כשר נשבר אלא שדק, הישנין שפא עיר הולק במקום [כשר] ליפוך חרות כשר. רביא
תו כר נתן החם כסוף כסכתא זו העול והעוהו והעטם כסמאין את הדיד, אבול [האסרין]

כיצד צולין פרק שביעי פסחים

אחד עצם שיש בו מוח ואחד עצם שאין בו מוח. הכל חומר
שאינו פשוט קודם וכן צ"י החולק (וימות חל). כל הנשים
נלא ינאשו עד ג' חדשים אחד בתולות ואחד אלנות כ"י חגל נמי
נרישא בתולות שאינו פשוט והיבדל דליכא פלוגתא ד"י קארל דא
לוצבור פשוט חודש הבית דראש

השנה (דף טז:) דמנן אמר רבי אלעזר לא התקין רבן יוחנן בן זכאי שיהו מוקטנין אלא כיצנה אמרו לו א' כיצנה כו' כלומר כמו שפסוק שיש מתוקטנים כיצנה ק"ך דל מוקסו שיש ב"ד וכן בצבא קמא (דף טז:) אחד בור אחד שיהו ומערה דקא' אקרא דכתיב בור וכן בצטוה (דף מז.) אחד הצוה ואחד הלוקח לו וכן בפ"ק דסוטה (דף דף יב.) א' ודלא (א' הנהיג רבנן:

בפסח שני ב'ו' צ"פ דס חטאת כוזבים
(דף טז:) יליף מהבא דלין עשה דוחה
ל"ה נקדשמי מדכתיב רחמנא גבי פסח
ועלם לא שנינו בו וקשה היכי יליף
מינה ואחמי' מנן נ"ר קר' הכי יליף
צדיקא דמיעקר ללא לא מקיים עשה
טעור קשה להצ"ח דהכא אפשר
לקיים שניהם על ידי גומלתא דהשוקר
ועמלתו אן בו משום צדירת עלם
וקיימא לן וסדיהכא דיכול לקיים שניהם
לא אחי עשה דחי ל"ה ותיקן רבינו
חיים להצ"ח (ו) דלרנא שפירש לעיל
גומלתא דלשוקר חסיד הפסד קדש'
אחי מפיר: **משום** משהי' בהנהגה
וח"י' כמו כן לא יחשוב לעשות בטומא'
ו"ל דלף לרשעים חמירא להו טומאה
דחמירינן ציומא (דף כ"ג) ללמד
שחמירינן עליהן טהרת כלם וימר
משפחות דמיס' (ט) **בטומא** בית

הסתרים היא. וא"ת היתנה לר' אלף לר' מאיר דפליג עליה ומימי לה צ"י כהמה המקשה (חולין עב:) דלית ליה דמטמא מאי ארכא למימר ר"ל דקיימא לן כר' יוסף לגבי ר' מאיר: ולרבינא דאמר חיבורי אובד"ן כפאן דרפסרת ב"ה וא"ת כלל רבינא כיון דסיד' דארכא שיעור לטמא כמה שילא לתוך הוה מני לאקשוי דמקשינן דקשרי כהמה המקשה (סע) דמודה ר' יוסף בשלש על שלש הבאות מנגד גדול דשבעת פרישמו מאזיו מקבל טומאה מאזיו וה"נ הכא ור"ל דלכא לאקוומה צניעות בכל מה דבני משע צ"י אמרו לו (בבבא סו'.) וכן אכר המדולדל בחדש טהור מיהו הכא כיון שאזיו חותך העסס אלף חותך צניצו' העסס אזיו יכול להטח בכל כמו וצירושלמי מובין צנוק' חותך חותך מנעט מעט: דרבינא חבורה וריון הן ב' קמביעאי אן יוצא דקדשים. וא"ת דצ"י המולא תפילין (פירושין קג.) משמע אריפא דקאמר כהנים וריון הן חותך צניצו' חבורה וריון הן לא אמרינן ומיכר ר"י דלא מני דגני בני חבור' שייך למיגור טפי שמא יחסה מלגני כהנים דהא מילתא לא שייכא לפסח כלל אבל במדיד דשייך לפסח כגון יולא וריון צני חבורה יוצא כהנים: הולאה

לן ביוצא בקדשים מאי תיקו ומוציא בשר פסח מחבורה

טוהר בדליכא כבינה: מאי איכא למימר. מדקתני האוכלו בלא
ה מלהויא ולא אינטריך לאחמורי עליהו שלא יבואו לידי יציאה:
מחבורה

החצוה. כלאו דשכרית עצם מה שברית העצם לא פסול ליה אף ציצואו לא פסול ליה. והא אימא סיפא והואכלו הוי דא כלא תעשה דהניא תורות כתיבנן והבשר אשר יעז כלא יאכל, והואכלו לא סתור איכל שמי, לרבות בשר הפנימי מותר מותר מוכרן אמר אבא ר' יוחנן, [ואמר] ביוצא כביצה, מוקי לה בדילית ליה כביצה אלא ביה, הלכך עובד מביא משום יוצא, דהא לית ביה כביצה, אלא למאן דרבי' ביוצא כדת הוראי והואכלו כלא תעש

עין משפט
נר מצוה

בג א מ"י פ"י מהל'
ק"פ הלכה ב:
צב ב מ"י פ"ח מהלכות
אבות הטומאה
הלכה ג:
בג ג מ"י פ"ט מהל'
ק"פ הלכה ב:
ק ד מ"י פ"ח מהל' אבות
הטומאה הל' ה:

לְעוֹי רַעֲשׁי

העניין הזה, לעצמו, לא יתקבל. למה?

מוסר רש"י

[illegible]

רבינו חננאל (הרמ)

[illegible][illegible]